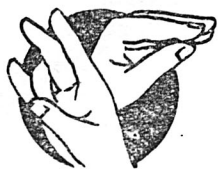

З новим роком, з новим щастям, друзі!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

РІК ВИДАННЯ 4-й
Газета виходить
щотижня

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 1(183)

П'ятниця, 1 січня 1971 року

Ціна 2 коп.

НА СТАРТІ 1971-й РІК

А. СЕМКО

Голова президії ЦН УТОГ

Радісно зустрів радянський народ Новий 1971 рік. Сповнений творчих сил, йде він в широкорозгорнутому соціалістичному змаганні назустріч XXIV з'їзду КПРС. Велике значення для творчої діяльності партії і народу мають рішення грудневого Пленуму ЦК КПРС, який обговорив і схвалив проекти плану розвитку народного господарства і Державного бюджету країни на 1971 рік, та II сесії Верховної Ради СРСР, яка затвердила план і бюджет.

На Пленумі і на сесії відзначалася величезна політична і організаційська діяльність партії, самовіддана праця робітничого класу, колгоспного селянства, радянської інтелігенції по успішному виконанню основних завдань економічного і соціального розвитку країни, які намічені XXIII з'їздом КПРС. Досить сказати, що загалом по нашій країні тільки за один 1970 рік вироблено промислової продукції майже вдвоє більше, ніж за всі передвоєнні п'ятиріччя.

У загальному доробку трудівників промисловості і сільського господарства є частка праці робітників учбово-виробничих підприємств, колгоспників і робітників радгоспів — членів Українського товариства глухих.

Достроково виконавши завдання п'ятирічного плану на 101 процент, колективи УВП і п'ятирічку одержали 13 мільйонів 500 тисяч карбованців надпланових прибутків.

Лише у 1970, ювілейному році введено в експлуатацію Чернівецьке УВП, Білоцерківське УВП, головний корпус Одеського УВП-3, реконструйовано Миколаївське УВП.

Київське дослідне підприємство збудувало 94-х квартирний житловий будинок, Садгірське УВП — 70-ти квартирний, а в Сімферополі збудований гуртожиток на 167 ліжокмісць.

У минулому році на підприємствах системи Товариства введені нові виробничі потужності, зросла економічна база підприємств, підвищилася продуктивність праці, розширився асортимент продукції.

Внесли свій вклад у ювілейному році і працівники сільського господарства — члени УТОГ, які звітували про це на III республіканській нараді передовиків сільського господарства.

У минулому році в культосвітніх установах, організаціях і підприємствах Товариства йшло далі посилення політико-виховної та організаційної роботи з членами

УТОГ. За останній час створено республіканський театр міміки та жесту глухих «Райдуга», який вже встиг добре себе зарекомендувати. Звання «Народного самодіяльного театру» присвоєно драматичному колективі Чернівецького обласного Будинку культури. Звання «Народного самодіяльного ансамблю танцю» — колективам Київського, Запорізького та Ворошиловградського обласних Будинків культури.

Проявляючи турботу про здоров'я членів Товариства, за розпорядженням президії Центрального правління УТОГ Київське дослідне підприємство у співдружності з колективом Проектно-конструкторського бюро обладдало пересувну слуховимірну лабораторію, яка призначена для надання допомоги членам УТОГ на місцях. Продовжується робота по створенню в Києві слуховідновлювального центру.

Великі й складні завдання вирішувались у минулому році, але ще більші проблеми стоять перед членами Товариства у 1971 році.

Головними завданнями нового п'ятирічного плану є підвищення ефективності суспільного виробництва, дальше зміцнення матеріально-технічної бази, прискорення науково-технічного прогресу і забезпечення на цій основі високих темпів розвитку всіх галузей економіки і зростання добробуту трудящих.

Підприємствами системи УТОГ планом на 1971 рік передбачається виготовлення товарної та реалізація продукції в сумі 99 мільйонів карбованців. Передбачається дальша спеціалізація УВП, освоєння і випуск нових видів виробів, йтиме дальший розвиток економічної реформи, послідовне впровадження принципу господарського розрахунку, поліпшення використання виробничих потужностей і основних фондів, широке впровадження наукової організації праці, оновлення і розширення асортименту і багато інших питань, зв'язаних із впровадженням найновіших досягнень науки і техніки.

Центральне правління УТОГ впевнене, що завдання, поставлені перед колективами підприємств на 1971 рік, будуть виконані достроково. Партійні, профспілкові і первинні організації УТОГ очолять соціалістичне змагання за виконання цих завдань, за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України.

З Новим роком вас, дорогі друзі!

Новогоднее

Чтобы все вы, от края до края,
Были счастливы в Новом году,
Я сейчас слово к слову равняю
И снежинку к снежинке кладу.
Я уже утомилась немного —
Ведь тружусь не шутя, а всерьез,
И явился ко мне на подмогу
Добрый дед новогодний — Мороз.
Он стихи мои первый читает,
Говорит, что почти хорошо,
И в награду он мне разрешает
Заглянуть в свой волшебный мешок.

И, морозною лаской согрета,
На подарки я первой гляжу,
Но о деда волшебных секретах
Извините, я вам не скажу!
Вновь снежинки летят с небосвода,
Пахнет снежною хвоей Карпат.
С Новым годом, друзья,
С Новым годом!
Пусть к вам радость и счастье
Спешат!

Ирина ДУЦЕНКО.

НАПЕРЕДОДНІ НОВОРІЧЧЯ

Трудівники Одеського учбово-виробничого підприємства № 2 зібралися з сім'ями напередодні новорічного свята в будинку культури. Вечір відкрили передовики УВП, представники трьох робітничих поколінь тт. Денисенко, Богачик, Зінченко.

— Колективу є чим пишатися, — сказав директор підприємства Ю. Гройзун. — План реалізації 1970 року виконано ще першого грудня, виготовлено продукції на 170 тисяч карбованців понад завдання, продуктивність праці зросла на 19,7 процента. П'ятирічний план колектив виконав за чотири роки і шість місяців.

Було оголошено підсумки змагання за звання «Кращий за професією». Робітницям Савчак і Богачик, які утримували високе звання на протязі півроку, були

вручені грамоти і грошові премії. Нагороди отримали також робітниця Ткаченко, Тишкова, Новак, Крамаровська, Мосійчук, Колосова та Черешня.

У цей день Катерині Гаврилівні Денисенко, швеї УВП, виповнилося 60 років. Ветерана виробництва тепло привітали, піднесли їй подарунки та квіти.

К. Денисенко — заспівувач соціалістичного змагання. Йй одній з перших на підприємстві було присвоєно звання ударниці комуністичної праці.

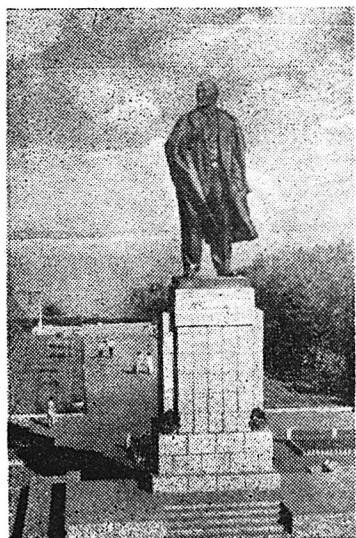
Ігри, танці, атракціони, лотерея, концерт художньої самодіяльності — ось далеко не повний перелік заходів відмінно організованого вечора відпочинку напередодні новорічного свята.

Ю. ГЕР.

По лєнінських місцях

Пам'ятник В. І. Леніну в Ульяновську.

Зустріч з Ульяновськом залишила яскравий слід в пам'яті кожного з двадцяти учасників екскурсії. Ця захоплююча поїздка була нагородою глухим трудівникам Львівського облвідділу УТОГ за відмінні трудові показники в Ленінській республіканській естафеті, яка проводилась на честь ювілею В. І. Леніна.

Дві доби в путь — і ось, проїхавши майже всю європейську частину країни, під'їжджаємо до Ульяновська. На вокзалі нас зустріє лозунг: «В місті Леніна жити і працювати по-ленінськи». Ідеш по місту, знайомишся з його мешканцями і бачиш, що ці слова стали сьогоднішнім ульяновців, як і для всіх радянських людей. Колись маленьке провінційне містечко на очах перетворюється в промисловий і культурний центр Поволжжя: з висотними світлинами будинками, широкими проспектами, численними парками і скверами. План реконструкції міста розрахований на 20 років і, зрозуміло, головне місце відведено роботам по відбудові старих і створенні нових пам'ятників, пов'язаних з ім'ям Ілліча.

У Київському технікумі легкої промисловості є дві студентські групи, в яких навчається молодь — члени УТОГ. Група механіків-швейників, або як її називають у технікумі МШ-12, в якійсь мірі експериментальна, адже раніше технікум готував для підприємств Товариства лише технологів швейного виробництва. Зрозуміло, що це впаде певний відбиток на методику викладання, та й студентам дає трудніше, бо вони, коли можна так висловитись, першовідкривачі. Докладно ознайомившись з студентськими справами, переконаєшся, що вони непогані. І, в першу чергу, заслуга в цьому комсомольського бюро групи.

Напередодні Нового року наш кореспондент завітав до технікуму і задав декілька запитань комсоргові групи Василю Солдатенку. Нижче друкуємо їх розмову:

★

Спершу традиційне новорічне запитання: з чим твої товариші і ти, Василю, зустрічаєте Новий рік?

— З бадьорим настроєм. Так, так, не дивуйтеся... Він нам ой, як потрібен! Адже на початку січня — восьмого і одинадцятого — ми складаємо екзамени. Що це значить для студентів, гадаю, пояснювати не потрібно. То ж відаємо навчання всі сили. Нас у групі — 19. І більшість навчається успішно. Центральне правління УТОГ виділило нам одинад-

ДВА ДНІ В УЛЬЯНОВСЬКУ

На правому березі Волги гордо височить Ленінський меморіал, який став одною з найбільших скарбниць лєнінської спадщини, а також важливим центром політичного життя міста. Будинок меморіалу — подарунок Ульяновську від московських будівельників на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Під його колонами два реставрованих будинки-музеї, де народився і провів дитячі роки Володя Ульянов. В першому — об'їжджено зал для подарунків. Тут знаходяться подарунки Ульяновську від шахтарів Донбасу, московських машинобудівельників, з України, з різних сіл і міст нашої Батьківщини, а також від численних іноземних гостей. А ось в цьому двоповерховому будинку з 1871 по 1875 рік жив маленький Володя. Входиш — і тебе мимоволі охоплює хвилювання від цих скромно вмебльованих невеличких кімнат квартири Ульянових.

В самому будинку меморіалу знаходиться філіал Центрального музею В. І. Леніна. Тут багато документів, різних реліквій. Ось, наприклад, вінок із «чорного золо-

та» (дрібні кристалики антрациту), на якому написано: «Дорогому вождю Володимиру Іллічу Ульянову-Лєніну від робітників і селян Донбасу». Центром музею є лєнінський зал із скульптурою Ілліча. В цьому залі проходять всі урочисті події міста. Тут дають клятву майбутні піонери, приймають до комсомолу, одержують партійні квитки кращі представники трудівників Ульяновська.

Недалеко від центра міста розташована школа № 1, в якій вчився Ілліч. Це одна з кращих шкіл нашої країни. За видатні успіхи в справі виховання молоді школа нагороджена орденом Леніна. Вона має багато своїх традицій. Найперша, з якою зустрічаються першокласники, — відвідання класної кімнати, де вчився Володя Ульянов. Тут же проводиться перший з їхнього життя урок, який символізує девіз радянських людей: «Жити, учитися і працювати по-лєнінськи».

Два дні на батьківщині Леніна пролетіли непомітно. З жалем покидали ми гостинне місто.

Л. БЕРЕЗЕНЬКА.

УЛЬЯНОВСЬК. Ленінський меморіал.

ГОЛОВНЕ — ВЧИТИСЯ

(НОВОРІЧНЕ ІНТЕРВ'Ю)

Василина СОЛДАТЕНКО.

цять безкоштовних путівок до будинку відпочинку «Сосновий бір». Зрозуміло, що в першу чергу колектив групи вирішив преміювати найкращих. Таких, як Юру Юріна, Романа Поврозніка.

— Василю, розкажи, будь ласка, коротенько про роботу комсомольського бюро групи.

— Основним завданням було згуртування колективу, адже в групі навчаються студенти майже з усіх областей України. Спершу намагалися проводити такі заходи, які мимоволі примушували бути в колективі. Це і екскурсії до різних міст України, київських музеїв, на Виставку передового досвіду в народному господарстві,

ві, колективні походи на концерти, в кінотеатри та інше. Ми хотіли також, щоб всі студенти зрозуміли, що потрібно не тільки оволодівати необхідними технічними знаннями, а й знайомитися з тими скарбами народної культури, на які такий багатий Київ.

— Минув рік, ви вже закінчили перший семестр другого курсу. Які ж зміни відбулися за цей час в житті групи?

— Ми, як кажуть, жити тепер одне без другого не можемо. Навіть готуємось до занять разом. Кожен відчуває себе винним за те, що хтось із товаришів одержав незадовільну оцінку. Знати взагалі все відмінно, правду кажучи, тяжко. У кожного студента є свій улюблений предмет. І от кожен пояснює товаришам те, що знає найкраще.

— Що найбільше тобі особисто запам'яталося у минулому році?

— Навіть не знаю... Є один, так би мовити, колективний спогад. Ось його забути ніяк не можна. Наша група проходила практику в слюсарному цеху нашого технікуму. Всі одержали оцінку «відмінно». Такого історія технікуму ще не знала. Педагогічна нарада поставила нашу групу в приклад іншим.

— Що ж тобі, Василю, побажати в Новому році?

— Побажайте мені статні, як говорять, «круглою» відмінністю. У мене дві четвірки — з російської мови і креслення. виправити їх — моє завдання на наступний рік. Вчитися — це поки-що найголовніше в нашому житті.

НАШЕ СЛОВО Вони

служать прикладом

У нашій слові — дух слов'янський.
Йому молися, краснослов!
Його задумливі дровлянки
Старим помітили числом.
І їхнім іменем зігріте,
Губило слово веснолік.
І проростало,
Наче жито,
Із року в рік,
Із віку в вік.
Бува, воно, як в сіні голка,
В пилу блука...

Воно ж таке:

На смак — терпке,
на дотик — колке,
На звук — по-давньому дзвінке!
Воно живе слов'янським вітром.
Й понині — витязем в строю.
І шлях до ворога освітить,
Як куля месника в бою!

Микола МАЧКІВСЬКИЙ.

ГОЛУБИЙ ВОГНИК ЗАПОРІЖЦІВ

У Запоріжжя, недавно нагородженому орденом Леніна, прийшла радісна звістка. Танцювальному колективу обласного будинку культури глухих присвоєно звання Народного самодіяльного ансамблю танцю. Цієї почесної назви колектив заслужив за творчі досягнення останніх років і, особливо, за яскраву танцювальну програму, присвячену 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

Напередодні Нового року колектив зібрався до будинку культури на урочистий «Голубий вогник» з нагоди вручення йому диплома.

Автор цих рядків вручив диплом і гаряче поздоровив колектив з високою нагородою, побажав йому нових творчих успіхів і дальшої самовідданої праці над творчим і ідейним ростом.

Із словом-відповіддю виступила керівник ансамблю Олександра Петрівна Большакова. Вона подякувала колективу за ту велику працю, яку він провів останнім часом. Теплі слова були адресовані Центральному правлінню УТОГ за повсякденну увагу і турботу про колектив. Олександра Петрівна повідомила про рішення колективу дати своєму ансамблю назву «Славутич».

Цікава і змістовна була програма «Голубого вогника». Учасники танцювального та драматичного колективів виконали нові танці, інтермедії, жартівливі сценки.

Загальну радість викликало новорічне поздоровлення, зроблене маленьким і щупленьким Дідом Морозом і великою, багаторічною Снігуронькою.

«Ніжна» Снігуронька так енергійно вертіла в танці слабосильного Діда Мороза, що глядачі не могли стриматись від сміху.

І. САПОЖНИКОВ.

ДІД МОРОЗ В ГОСТЯХ У ШКОЛЯРІВ.

Ось уже десять років, як на Джанкойському машинобудівному заводі трудиться компактна група глухих у складі 20 чоловік. У всьому вони служать прикладом як для молоді, так і для кадрових робітників.

Особливою повагою в колективі користуються робітники С. І. Бородай, штампувальник холодної обробки деталей В. С. Баранець, налагодники штампів В. П. Грібний, А. Кауров, електрообмотник О. Левадний, електрозварник В. Завада, К. Пухтаров, слюсар П. Гончаров та інші.

Ці люди — гордість компактної групи. Всі вони ударники комуністичної праці, нагороджені ювілейними медалями на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

На заводі великий і дружний колектив. На цьому підприємстві мені довелося працювати токарем високої кваліфікації в інструментальному цеху і по собі знаю, як нелегко завоювати тут пошану і славу. Тепер, коли буваю тут, то завжди чую добрі відгуки про членів нашого Товариства.

Ідучи назустріч XXIV з'їздові КПРС, трудівники компактної групи взяли підвищені зобов'язання. Своє слово вони підтверджують систематичним перевиконанням норм виробітку.

В. ШВЕДОВ.

Завідуючий Джанкойським клубом глухих.

Кримська обл.

ТЕПЛІ ЗУСТРІЧІ

Колектив художньої самодіяльності Житомирського Будинку культури на республіканському огляді завоював право виступити зі своєю концертною програмою у Херсоні. І от до нашого міста прибули бажані гості.

Зал будинку культури переповнений. З великим успіхом пройшла вистава «Загнєль Алмазова» у виконанні талановитих аматорів сцени О. Попроцького, М. Радченка, Г. Малянської, Г. Кумечко, С. Григорчука, Р. Венгловського та інших. Самодіяльні артисти майстерно виконали також танці та інші естрадні номери.

Херсонці тепло зустріли гостей, ознайомили їх з історичними та визначними місцями міста, вручили квіти і пам'ятні подарунки.

Наступного дня житомиряни побували в Каховці. Там вони оглянули ГЕС, північно-кримський канал, а також пам'ятники М. Фрунзе та В. Блюхеру, «легендарну тачанку». Потім для членів УТОГ міста та району вони дали концерт.

Учасниці художньої самодіяльності з м. Житомира з великим інтересом ознайомилися з роботою своїх подруг на Херсонському УВП, обмінялися досвідом.

Ці дружні, цікаві і теплі зустрічі надовго зберуться в пам'яті.

О. ТРОХИМЕЦЬ.

Інструктор Херсонського облвідділу УТОГ.

Комуніст Є. Станіш

ГОЛОВУ КОЛГОСПУ «Більшовицька перемога» Георгія Степановича Левчука я зустрів на будівництві нової ферми. Обідня перерва ще не закінчилася, і ми присіли на свіжотесані крокви. Звідти добре видно корпуси ферм, а трохи далі за ними потопали в садах житлові будинки колгоспників села Вищі Луб'янки Збаразького району.

— Бачите, скільки ми набудували за останні роки,— мовив до мене Левчук.— І в кожній споруді є доля праці туговухого керівника рілнничої бригади № 2 Євстафія Івановича Станіша. Ось і сьогодні на 21-ому році роботи бригадиром в колгоспі його колектив допомагає закінчувати покрівлю тваринницької ферми...

Георгій Степанович розповів про колгоспні справи і, зокрема про те, як в грудні 1949 року, рекомендацію Станіша на посаду керівника будівельної бригади від імені правління артілі, він говорив тоді людям: Євстафія Івановича ви добре знаєте як відмінного тесляра, столяра і ковала, учасника Великої Вітчизняної війни, нагородженого орденами і медалями.

Дехто здивувався: він же погано чує, а його в бригадири...— Колгоспники все ж підтримали рішення правління. Після зборів до Станіша потиснувся літній тракторист І. Гаврилюк і запитав:

— Що ж це ви, Євстафію Івановичу, тільки подякували за довір'я і нічого не пообіцяли?

— А чого ви чекали від мене? На відміну від своїх попередників я нічого не обіцяв вам. Засукавши руки, разом будемо піднімати господарство. Ми всі з вами господарі артілі. І від нас самих залежить і вагомий трудодень, і будівництво, і добробут...

Культура землеробства в бригаді була тоді дуже низькою, а врожай — мізерні: гектар пшениці давав по одинадцять центнерів зерна, ячменю — по дев'ять центнерів. Низький врожай збирали також цукрових буряків, картоплі та інших сільськогосподарських культур, а це негативно позначалося на розвитку інших галузей колгоспного виробництва.

Євстафій Іванович не просив допомоги. Своїм особистим прикладом він розбудив хліборобську совість у колгоспників, привчав їх по-хазяйськи ставитись до всього. Люди побачили в новому бригадирі енергійного організатора, досвідченого спеціаліста і справжнього господаря.

В 1956 році він вступив до лав Комуністичної партії. До приходу Євстафія Івановича в бригаді не було жодного комуніста, а тепер їх — чотирнадцять. Очоливши найважчі ділянки, разом з Станішем вони несуть відповідальність за господарство. При розв'язанні будь-якого завдання колгоспного виробництва, Євстафій Іванович завжди спирається на партійну і комсомольську організації.

Не одна весна відшуміла талими водами, не одні живня відзвеніли стиглим колосом. Багато змін принесли ці двадцять років життя бригади колгоспу. На косогорі села рівними рядами вирости просторі тваринницькі ферми, а поруч з ними — справжній фабрики приготування кормів.

Буде той, хто має кошти, а їх дає багатогалузеве виробництво. В бригаді Євстафія Івановича перш за все дружно взялися за піднесення зернового господарства. Підвищили культуру землеробства, поліпшили структуру посівних площ, почали більше вносити добрив. Врожайність всіх культур за останні вісім років зросла в 3—4 рази. Наявність кормів дала можливість збільшити кількість поголів'я великої рогатої худоби в п'ять, а свиней — в 8 разів.

За перевиконання підвищених соціалістичних зобов'язань по виробленню високих врожаїв цукрових буряків і зернових культур, взятих на честь 50-річчя Великого Жовтня, Євстафія Івановича було нагороджено орденом Леніна.

У 1970 році за досягнення високих виробничих успіхів на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна Євстафія Станіша нагороджено ювілейною медаллю «За доблесну працю».

Євстафій Іванович — чудовий хазяїн, справжній вихователь, він ніколи не зупиняється на досягнутому і весь час вишукує невикористані резерви виробництва, дже-

рела росту прибутків. Не забуває комуніст Станіш і про людей, про їх настрої і думи.

Багато турбот вимагають колгоспні справи й Євстафій Іванович скрізь встигає. Ось і сьогодні тільки почало світити, а він разом з головою колгоспу Г. С. Левчуком вже приїхав, щоб оглянути завершення будівництва нового приміщення для тваринницької ферми.

Якщо Євстафій Іванович інколи оглядається на пройдений шлях, то тільки для того, щоб ясніше побачити перспективи, ширше розкрити перед людьми обрії майбутнього. Його думки завжди зайняті проектами, планами. А коли вже щось задумає, то неодмінно зробить.

— Нам тепер будь-які завдання під силу,— розповідає Євстафій Іванович.— Громадське виробництво розширилось, економіка зросла. Люди в бригаді працюють з вірою в майбутнє, бачать плоди своєї праці.

Тепер в великих господарствах бригадирів доводиться виконувати обов'язки, що раніше були під силу лише голові колгоспу. До нього тепер ідуть зі всіма питаннями.

З 1954 року Є. І. Станіш — депутат сільської Ради і член виконкому, голова товариського суду колгоспу. Він — агітатор на тваринницькій фермі, де систематично проводить політінформації про внутрішню і зовнішню політику нашої країни.

На останніх зборах рілнничої бригади, що її очолює Євстафій Іванович, хлібороби взяли підвищені соціалістичні зобов'язання на честь XXIV з'їзду КПРС — відмінно підготуватися до весняної сівби і виростити високий врожай всіх культур у 1971 році.

За 20 років хлібороби побачили, що Станіш готовий всього себе віддати людям і такого бригадира вони не хочуть замінити, він у них — беззмінний.

Активну роботу по обслуговуванню глухих Збаразького району проводить Є. І. Станіш як член бюро організації УТОГ. За активну участь в роботі Товариства президентів облігів УТОГ нагородила його безкоштовною путівкою в будинок відпочинку «Сосновий бір».

М. КОННОВ.
Голова Тернопільського облвідділу УТОГ.

Вечір спогадів

У Луцьку, поблизу старовинного Луцького замку, стоїть будинок з меморіальною дошкою. Тут у двох кімнатах на громадських засадах створено музей. На Волині багато місць пов'язано з життям і творчістю геніальної поетеси Л. Українки.

Нещодавно у Луцькому клубі глухих проведено вечір спогадів про життя і літературну діяльність Лесі Українки. Були прочитані вірші поетеси.

М. ГЛОДІН.
Луцьк.

— Довго довелося мені,— розповідає працівник Івано-Франківського облвідділу УТОГ Омелян Крайківський,— вмовляти їх. Врешті переконали спробувати — не сподобалося, повернулись додому...

І ось у вересні 1969 року Т. Балюк та Е. Сидик стали учнями виробничого навчання Івано-Франківського учбово-виробничого підприємства. Все було незвичним — світле, просторе приміщення УВП, натхненна праця колективу, доброзичливе піклування й увага, якою робітничі оточили нових подруг. З кожним прожитим днем жінки втягувались у трудовий ритм. Через декілька місяців виробниче життя, з його радощами і невдачами, перемогами і знахідками, з щоденними пошуками нового припали до серця, заповнили душі

В багатьох магазинах культтоварів ви часто зустрічаєте добротні папки, альбоми і зошити. Їх виготовляють трудівники Київського УВП-3.

На фото: на одній з дільниць підприємства. Ця дільниця відзначає новорічне свято успішним виконанням виробничих завдань.

МОЖЛИВОСТІ ВІННИЦЬКИХ ТРИКОТАЖНИКІВ

Вінницьке учбово-виробниче підприємство стало одним з провідних підприємств системи УТОГ. Досягнуто цього завдяки тому, що колектив підприємства працює ритмічно, вивчає всі необхідні можливості і намічає нові заходи, які стають потім планом їх виробничих завдань, майбутнього росту виробництва.

Дійсно, спокійна й ритмічна праця без зривів і авралів дала можливість за порівняно короткий час освоїти і запровадити у виробництво ряд нових виробів. Уже освоєно біля шістнадцяти видів трикотажних виробів — чоловічу і дитячу трикотажну білизну, сучасні нові моделі спортивного одягу тощо.

По-господарськи відносяться на УВП до економії матеріалів. Із відходів виготовляють вироби дитячого одягу.

Розширення асортименту, освоєння нових моделей значно поліпшили можливості реалізації продукції. Продукція Вінницького учбово-виробничого підприємства з 1971 року виходить на республіканський ринок.

Ось деякі цифри, що характеризують розвиток підприємства: реалізація продукції в оптових цінах в нинішньому році складає понад 1975 тисяч карбованців. Якщо порівняти з 1966 роком, то реалізація за цей час зросла на 35 процентів, а прибуток від неї майже в два рази. Запроваджено нові методи планування й стимулювання. Продуктивність праці зросла на 21,3 процента, а середня заробітна плата робітників — на 20,5 процента.

Відрахування у фонд економічного стимулювання складають 223 тисячі карбованців, а в державний бюджет відраховано 4 мільйони 600 тисяч карбованців.

Чим же викликаний цей ріст? Мабуть, буде мало сказати, що причиною цього є економічна реформа. Насамперед секрет успіху вінничан в тому, що на УВП за порівняно короткий період замінено старе устаткування новим, високопродуктивним. Поряд з цим проведена значна робота по капітальному ремонту виробничих приміщень з додатковим виділен-

ням виробничих площ. Позитивно сприяли також підвищенню продуктивності праці фарбування приміщень і устаткування відповідно промисловій естетиці.

На підприємстві також турбуються в першу чергу за тих, хто безпосередньо трудиться в цехах. На кожній, зокрема, дільниці УВП встановлені автомати для газованої води, обладнані кімнати, де в спокійній обстановці робітники можуть пообідати. УВП має свій гуртожиток, житловий будинок на 48 квартир. Незабаром розпочнеться будівництво нового жилого будинку на 45 квартир.

Соціалістичне змагання — в центрі уваги партійної, профспілкової, комсомольської та утгівської організації. Підсумки змагання підводяться систематично з врученням переможцям перехідного Червоного прапора і вимпела, а також грошової винагороди.

Декілька слів про кадри підприємства. Давно відома істина, що кадри вирішують все. Більшість робітників УВП ті, хто одержав на підприємстві спеціальність і назавжди пов'язав з ним свою долю. Таких, що трудяться тут по десять і більше років, більшість. Приклад у праці показують ветерани-робітники К. Дачкова, П. Оцупок, І. Пеншин, А. Пруський. Вони вже виконали свої особисті п'ятирічні і давно працюють в рахунок 1971 року. Своєю сумлінною працею вони сприяли тому, що колектив УВП ще в червні виконав п'ятирічне завдання.

Попереду перед колективом нові відповідальні рубежі. План 1971 року становить майже два мільйони карбованців. Хоч виробничі завдання цілком реальні, але для успішного його виконання потрібно багато. Насамперед, мобілізувати весь колектив, дещо прискорити виробничий цикл, ліквідувати до мінімуму невиробничі затрати робочого часу, зменшити кількість простояв устаткування, поліпшити трудову дисципліну.

Виконання цих завдань дасть можливість не лише достроково виконати виробничі завдання на ступного року, але й набагато його перевиконати.

М. НИРОВ.

Т. БАЛЮК (зліва) та Е. СИДИК уважно прислухаються до порад бригадира Надії ЖУК (в центрі).

ЩАСТЯ БУТИ В КОЛЕКТИВІ

Вони такі різні характерами, звичками, але є щось в них загальне, що з'єднало їх, зробило подругами. Мабуть, через те, що життя їхнє, коли можна так сказати, склалося майже однаково.

Тетяна Балюк та Емілія Сидик — гуцулки. Перша народилася і жила в селі Пуків, а друга — в Верхньому Струтені на Івано-Франківщині. Чим займалися? Домашнім господарством. Що й говорити, невеселе було життя... Не мали знання міміки, не вміли читати й писати.

Мабуть, чимала доля вини лежить і на батьках, які не хотіли віддавати дітей вчитися. Мовляв, і без грамоти проживе... Звісно, проживе, але ж як знецінене таке життя! Не один рік працівники Івано-Франківського облвідділу обвивали пороги їхніх колиб, та всі намагання переконали жінок, а їм було вже по тридцять років, вчитися і працювати на підприємстві глухих, розвивалися об мур байдужості. Жінки звикли до свого становища і, правду кажучи, лякалися зміни життєвих обставин.

раніше строку. На здивовані запитання подруг — чого ж так? — і Тетяна, і Емілія тільки ніяково посміхалися. Та й справді, хіба ж призначешся, що дорожче навіть рідної домівки стало підприємство, подруги, навчання. Ми зрозуміли, говорять робітничі, що щастя — бути в колективі, бачити значимість своєї праці, своїми руками нести людям радість.

Текст і фото І. ЩЕРБАНЮКА.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

ДРУЖНІ

ШАРЖІ

В. ШАХОВУ

Він комік і прекрасний танцюрист,
І в «Райдусі» Володя крайчий мім.
То ж так тримай, чудовий наш артист,
Хай квітне твій талант на радість всім!

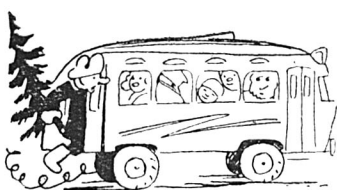
М. ВАСИЛЬЄВУ

Артист, спортсмен,
Спокою ти не знаєш.
Признайсь, Миколо,
Ще до чого нахил маєш?

НОВОРІЧНІ СМІШИНКІ

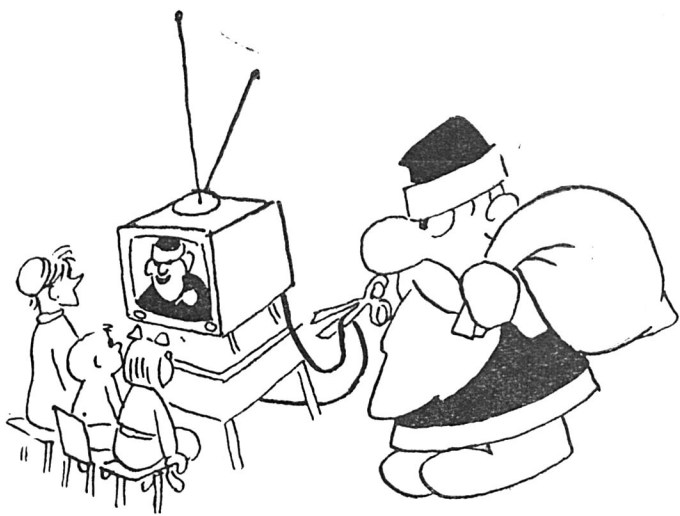
ТЕХНІКА ПІДВЕЛА

МЕНІ ПІВКВИТКА

ЦЕ ШТОПОР НАШОГО
ВИРОБНИЦТВА

КОНКУРЕНЦІЯ

Малюнки І. БУТКА.

З Новим роком

Потрудився добре рік минулий
Гордо став на зміну рік новий,
Але дні не марно промайнули
В трудовій бентежності своїй.
В них стремління наші
Й сподівання
Ожили у творчому цвіту.

І нести тепер в нові світання
Нам свою омріяну мету.
З Новим роком, сонячна Вітчизно!
Мій ти краю і моя любов.
Над тобою новорічна пісня
Розправля широкі крила знов.
М. БАКУН.

„СКОРОЧЕННЯ“

Я ЗУСТРІВ Кобилянчика біля прохідної. Він походжав алеєю, ритмічно шморгаючи носом. Побачивши мене, Кобилянчик радісно кинувся назустріч:

— Драстуйте! Ну, як воно, здоров'ячко!

— Та, ніби гаразд. А що у вас новенького?

— У нас! У нас... скорочення...

Кобилянчик захоплено почав розповідати.

— Почалося все з Люби Кузькіної. Якось по обіді вона вбігла у відділ і впала на стіл. Через секунду по білому ватману поповзла калюжка підфарбованих сліз. Крізь рясні сльозивання ми почули: Любу... скорочують. Це авторитетно засвідчила прибиральниця тітка Фрося, що власними очима бачила підкреслене червоним прізвище Кузькіної на столі у головного.

Гумореска

Люба ніколи не вважала себе слабкою натурою. І якщо вже Кузькіна плаче!!! Відділ загів. Наймолодші войовничі розмахуючи руками, нахвалялись: «Ну, і хай мене! Подумаєш...» Літні мудро мовчали.

На другий день всі з'явилися на роботу з чітко продуманими планами самозахисту. В цей день я вперше (за скільки років!) не спізнився на роботу. А пізніше навіть змагання таке розгорнулося: хто раніше прийде...

У вівторок семеро працівників відділу урочисто зреклися тютюну. Вони присягли віддавати роботи вивільнений від перекурів час. Були й інші самопожертви. Особисто мені не повезло: я кинув курити ще до скорочення. Та найбільше не пощастило нашим жінкам. Самозахист примусив їх працювати в той час, коли колеги з сусідніх відділів «чавили» одну одну в магазинних чергах. Жінки мужньо терпіли і тільки нервово тіпання щік видавало їх все зростаюче хвилювання.

В середу на нас почали показувати пальцями. По установі пішла чутка, що наш відділ охопила епідемія нового вірусного грипу «орангутанг-70», наслідковий вплив якого негативно позначається на психіці людини.

Четвер приніс часткові зміни. Троє не витримали і подали заяви про звільнення за власним бажанням. Трудова, чітка дисципліна, порядок на роботі, бачте, «гнітили». Проте, більшість трималася стійко. Зціпивши зуби, ми працювали по вісім годин на добу. Хоча було нелегко... Далася звичка багаторічна звичка без відриву від виробництва обговорювати новини, пити чай, полірувати нігті, ходити в гастроном за сайрою в маслі, гомоніти по телефону з рідними і друзями.

На кінець тижня у наш відділ почали заходити за передовим досвідом. Ще б пак! Адже за цей час у нас з'явився добрий апетит і здоровий колір обличчя. Зникли кілька катарів, підвищених тисків і сердечних хвороб з важкими для вимови назвами. Так, це був неповторний тиждень...

— У понеділок все з'ясувалося — не скорочували нікого. Розчаруванню не було меж. Відділ довго не міг прийти до пам'яті. За що ж страждали!! Та й зараз не все гаразд. Я, наприклад, і досі не можу на перекурі чітко пригадати футбольних чемпіонів за останні десять років. А Любочка бідолашна розгубила всіх своїх знайомих, адже говорити по телефону часу не було. Та що там казати...

Кобилянчик з кволою надією звернувся до мене:

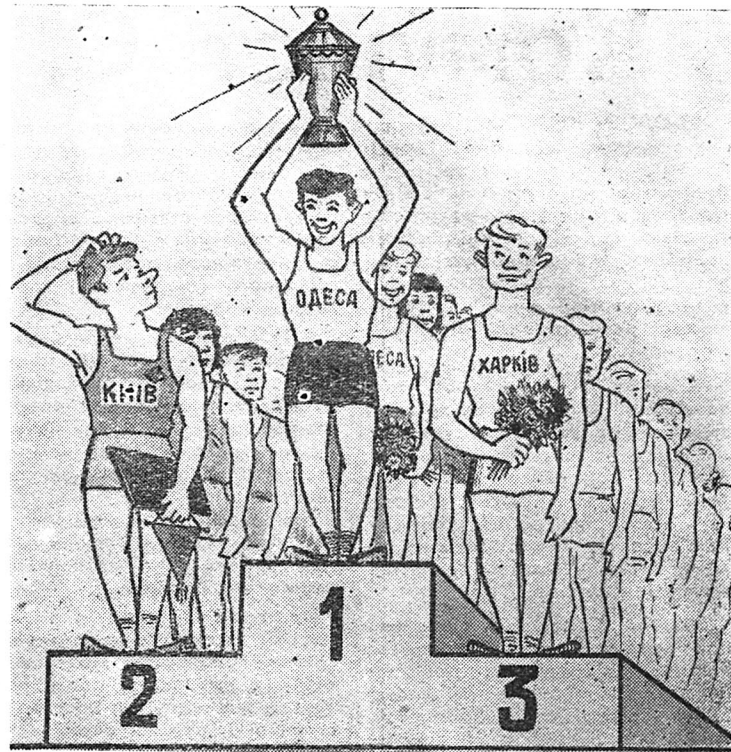
— Слухайте... а ви нічого такого не чули!.. ну, про якесь нове «скорочення». Ні! Жаль. Хочеться, знаєте, інколи попрацювати. Та й для здоров'ячка воно корисно.

Кобилянчик сумно замотав головою і, помовчавши, запитав:

— Котра зараз година? Дві хвилини на другу!! Пробачте, побіг. Запізнююсь...

Кобилянчик запізнявався на обід.

В. ГЛУЩЕНКО.

Усмішка художника

На малюнку, який ви, читачу, бачите, художник І. Голубев у дружньому, новорічному шаржі показав переможців І спартакіади Українського товариства глухих.

Спартакіада проводилася з чотирьох видів спорту: волейболу, футболу, легкої атлетики і настільного тенісу.

Те, що перемога одеситів заслужена, а радість велика, — з малюнку добре видно навіть неозброєним оком.

Те, що кияни чухають голову — зрозуміло, а от чим пояснити олімпійський спокій харків'ян?

Товариш із спортивної федерації УТОГ підказав нам, розглядаючи малюнок.

— Художник це зробив навмисно. Бачте, зовні спортсменам потрібно бути спокійними. Це добра риса, то ж І. Голубеву нічого не залишалось, як прикрити неспокійне серце харків'ян букетом квітів.

М'яч на снігу

У минулому, 1970 році, футболістам Донецького обласного відділу УТОГ явно не повезло. Та спортсмени не впали духом, вони зраховували свої поразки на зональних республіканських змаганнях у Сімферополі і посилено тренуються.

Зима для футболістів не перешкода. Вони серйозно готуються до нових зустрічей на зеленому полі, а поки що ви бачите їх на білому полі.

Перші зустрічі в Новому році відбудуться на першість міста серед чуючих.

На фото: команда футболістів Донецького обласного відділу УТОГ під час гри на стадіоні «Шахтар».

Фото В. ЯКУБЕНКА.

Не прогайте зиму

Ось вже і зима. Пухкою ковдрою вкрита земля. У великі білі шалі закутались сосни, немов ховаючись від шалених подихів морозу. Щедро вкриті снігом стовбури і віти дерев. Зачепишся ненароком за гілку з сніговою пороша, обсіпаючи тебе з ніг до голови, падає додолу, залишаючи в повітрі іскристий серпанок. І ти вже сам як той казковий дід Мороз. Чарівний зимовий ліс!

Не втрачайте подарованих вам ясних зимових днів, коли ліжжя спить сонячними бризками, а настрої такий піднесений, що,

здається, ще хвилина і злетить над засніженою рідною землею...

Не сидить вдома, коли м'яко падають лапаті білі пластівці, а застигли ялини готуються скинути з широких своїх лап непосильний сніговий вантаж. Не прогайте зимового заходу сонця, подивіться на раптову зміну яскравих вечірніх фарб, хай хлюпне вам в обличчя мороз своїм міцним духом і ми впевнені — ніколи більше ви не всидите в теплій квартирі пологого зимового дня.

Взагалі, не прогайте зиму. Відпочивайте!

Редактор О. БОРИМЧУК.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.